

πάθος και με πλειότερη δύναμη. "Όλος ο πόνος του, που αισθάνονταν για τη χιλιόκαλλη Γκόλφω, μεταμορφώνονταν σε μελωδία και γίνονταν από την φλογέρα, σαν ξαπτερογάργαρο νεράκι βουίσινας βρουσούλας, σαν άγέρι μυρωμένο και μαχρινό, σαν ούρανος ρυθμός απάνω στές ράχες, στα πλάγια και στα λαχνώματα.

"Ένας άγέριος μήνας είχε περάσει έτσι, κάθε απόσπερνο ν' ανταμώνονταν η Γκόλφω κι' ο Λάμπρος, στο σύδεντρο πλάγι της ώμορφης ράχης και μόνον τ' αστέρια και τὰ σύννεφα και τὰ γιδοπρόβατα και τὰ μαντρόσκυλλα τούς έβλεπαν να σφιχταγκυλιάζονται και να γλυκοφιλιούνται, σκεπασμένους με τὸ γαλαζόμαυρο σεντόνι τῶν σουρουπωμάτων του απόσπερνου, μόνον αὐτὰ που δεν παραδίνουν ποτὲ τούς έρωτευμένους στην καταλαλιά του Κόσμου.

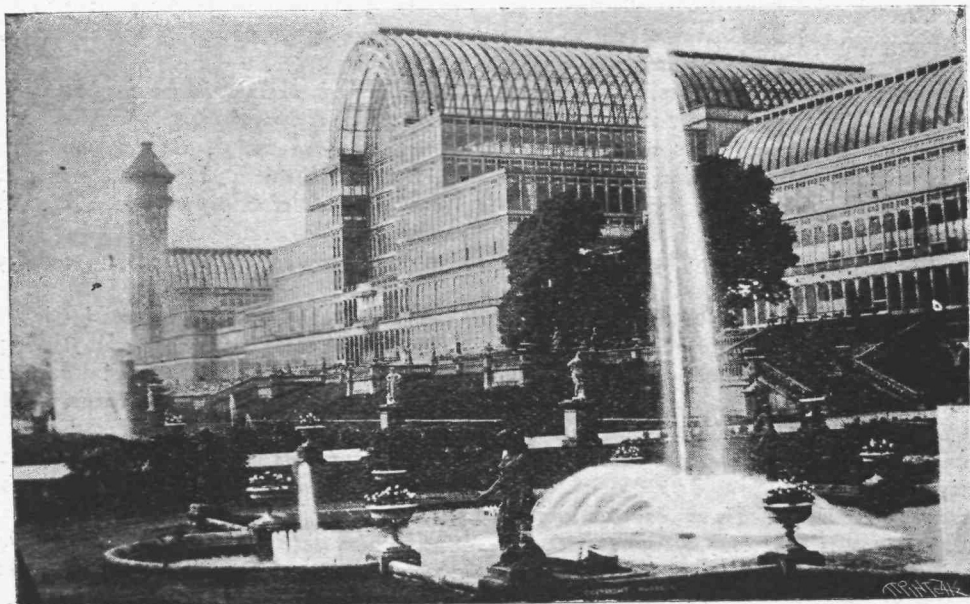
Πέρασε γλυκὸς κι' ήμερος ὁ Χινόπωρος και μπήκε άγριος και φοβερός ὁ Χειμώνας, μ' ανεμορόρια και με μεγάλες βροχές και χύδα. Αἱ λαχνιές και τὰ ποτάμια που ήταν γύρα, άρχισαν να βουίζουν και να καταιδάζουν και να κόβουν κάθε συγκοινωνία τ' απόσπερνα, ὁ κόσμος συμμαζεύονταν στο χωριό βασιλῶμα ήλιοῦ, και καμμιὰ σκιά δεν έβγαινε με τὰ σουρουπώματα του απόσπερνου για τὰ πλάγια της ὡμορφης ράχης, κι' οὔτε η μαχρινή φλογέρα έρωτευμένου πιστικού έχυνε τούς μελαγχολικούς ήχους της. Τὰ σουρουπώματα είταν συννεφιασμένα και σκυθρωπά, χωρίς να λάμπη κανένα αστέρι ψηλά στον Ούρανο, η Γκόλφω βρίσκονταν κλεισμένη στο σπίτι, χωρίς να χλι καμμιὰ εύλογη αφορμή να βγῇ έξω από τὸν αὐλόγυρο, κι' ὁ Λάμπρος συμμαζεύονταν στο μαντρί του και μάντρονε τὰ γιδοπρόβατα, κι' έλεγαν κι' οἱ δύο, ὁ ένας μαχρὰ από τὸν άλλο :

— "Αχ! πότε να φύγῃ ὁ ξεχωρίστης ὁ χειμώνας, για ν' ανταμωναμαστε πάλι τὰ σουρουπώματα τ' απόσπερνου στα πλάγια της ὡμορφης ράχης.

Μιά νυχτιά, νυχτιά σκοτεινή κι' ήσυχη, που είχαν κουραστή πλείο να παλεύουν στῆθος με στῆθος τὰ στοιχειὰ του χειμῶνα και μια γαλήνη γίνονταν στην άνεμοδαρμένη και νεροποντισμένη γῆ, ένα φλογερολάλημα υψώθηκε ὡς τ' αστέρια στην σιγαλιά του μεσονυχτιοῦ, κι' η Γκόλφω, που δεν μπορούσε από τὸν πόνο της να κοιμηθῇ και ξαγρυπνοῦσε, συνομιλῶντας με τὴν άγάπη του Λάμπρου της αλαριάστηκε και πεταχτηκε απάνω από τὸ στρώμα. "Εβγαλε τ' αὐτί της ν' άφηραστή... "Αληθινὰ ήταν η φλογερὰ του Λάμπρου! Δεν λαλούσε, σαν και πρίν, παθητικά, μελαγχολικά, ήμερα, γλυκά... άλλα άγρια κι' απέλπιστικά σαν να βρίσκονταν σε κάποιον μεγάλο κίνδυνο κι' αὐτὸς εἰς τὸ μαντριμένο κοπάδι... "Αφηριέται, άφηκριέται η Γκόλφω με πόνο τη λαχτάρα και νοιώθει στην καρδιά της μαχίαιρα, και νοιώθει να της σιμπούν φείδια τὰ σημάδια της! "Αφηριέται, άφηκριέται κι' οἱ απέλπισμένοι ήχοι της φλογέρας του Λάμπρου της γίνονται λόγια άνθρωπινὰ στ' αὐτιά της. Δεν πιστεύει κι' ξαναφηριέται και πάλι η φλογέρα έξακολουθάει να της λέγῃ σαν να είχε μέσα της ανθρώπινη γλώσσα, να της λέγῃ καθαρά και ξάστερα :

— « "Εβγα, Γκόλφω, στὸν αλοχό,
« "Εχω λόγο να σοῦ εἰπῶ,
« "Νὰ τὸν πῆς τ' άφέντη μου,
« "Νὰ τὸν πῆς της μάννας σου,
« "Μαῖταν κλέφτες στο μαντρί,
« "Παίρνουνε τὸ λαγαρό,
« "Πῶχει τὸ χρυσὸ μαλλί,
« "Τ' άσημένιο κέρατο...
« "Προβατάκια μ'!
« "Και γιδάκια μ'!
« "Κατσιμάκια μ'!
« "Λαγαράκια μ'!
« "Πάν, μαννούλα μ', πάν!"

"Εξαλλὰ η Γκόλφω από τὰ λόγια της φλογέρας, που έσχιζαν τὰ σωτικά της σαν δίκροπα κι' άκονισμένα μα-



ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Τὸ Κρυστάλλινον παλάτι.